

leribus factus notior Barsumas, in quem ut infamissimum homicidam, quod S. Flaviani necis instigator fuisset, in Synodo postea conclamatum est. His igitur ingredi iussis, preces ab eis oblatae Imperatori, necnon libellus ab eisdem Synodo datus recitari mandantur: Qui ubi ex libello, sive epistola oblata Synodo cogniti sunt pro Dioscoro supplices habere preces; ne lectio ulterius progrediretur, sed ut iidem cum libello e Synodo eicerentur, Synodus exclamavit. At Judices cognitores libellum integrum nihilominus legi iusserunt, quo illi profitebantur se tantummodo Nicænam fidem amplecti, nullamque ejus expositionem admittere, contestari se potius extra alios seorsum a communione ipsorum vitam acturos, quam quicquam novi ad fidem pati superinduci. Ita quidem hypocrite illi, more Eutichetis atque Dioscori, sub mentito pallio Nicænae fidei novam fovebant hæresim.

XCIV.

Post hæc autem lectus est libellus a Catholicis Archimandritis oblatus adversus Eutichetem & ejus perfidiam confessantes, qui quidem ut pius a sancta Synodo probatus fuit. Interea vero tridui spatium temporis datum est hæreticis Archimandritis ad respiciendum, atque Catholicae fidei adversus Eutychetem subscribendum. Erat inter illos Maximus, qui dicebatur Eutychetis magister; ceteri vero post Carosum, Dorotheum, & Barsumam, captiose sibi Archimandritæ nomen usurpasse inventi sunt, iidemque omnium improbißimi, utpote qui plurimis fuere scandalo atque ruinæ. His itaque rebus gestis clausa est a Patribus quarta Sessio.

XCV.
Quinta
Sessio.
De Caroso & Dorotheo.

Habet autem Græcum exemplar amplius quam Latinum quintam, quæ sequitur, Sessionem continentem duas Actiones, una eademque die habitas, nempe decimotertio Kal. Novembris: in quarum priori actum ponitur de Caroso & Dorotheo, aliisque Eurvchianis Archimandritis, qui libellum Marciano Imperatori obtulerant, petentes, ut sibi liceret de fidei veritate cum Catholicis disputare coram ipso Imperatore. Quid autem eisdem responderit Marcianus, voluit Synodo fieri manifestum per Alexandrum Visitatorem, & Joannem Decurionem: Qui ubi ingressi sunt Synodum, quæ nomine Imperatoris significanda erant, nota fecere, verbis istis Alexandro docente de responsione ab Imperatore hæreticis data: *Hæc cum audisset Dominus Orbis, significavit per me, & dominum Joannem Decurionem: Si voluissem ego sedere inter vos atque alios monachos, & audire inter utrosque vos non hic sanctam & universalem Synodum fatigassem; sed cum ipsi convenissent, & nos de vobis certiores fecissent, dixi ut*

vos adesetis, & ea quæ nescitis cognoscere, & interrogando ea quæ non noscitis, addisceretis ab his. Iustum igitur decrevimus vos ad Concilium abire. Nam (ut sciatis) quæcumque defuerit sanctum & universale Concilium, ac mihi in scriptis dederit, ea sequor, his contentus sum, his fidem habeo. Hoc habete, nec a me aliud responsum accipitis. Ubi vero hæc ab Alexandro Imperatoris nomine sunt in Synodo coram Parribus enarrata; ab eisdem magnis præconiis eidem Marciano (ut par erat) acclamatum est, dignis laudibus tanti Principis sententiam prosequentibus. Hæreticis vero ad respiciendum data sunt induciæ usque ad decimam quintam Novembris. Hæc continet ejus diei prior Actio: qua quidem dignissimum habetur expressum exemplum, quid Principes semper respondere hæreticis debeant, cum ab eis frequentibus libellis interpellantur, petentibus concedi de Christianæ fidei veritate libere disputare: ut eisdem minime quod exposcunt indulgeant; sed ad Catholicæ religionis Antifites, a quibus veritatem addiscant abire præcipiant. Quod quidem si ab eisdem hoc nostro infelicissimo sæculo (ut decebat) præstitum esset, nequaquam Borealis Ecclesia adeo immensis exagitata claudibus esset.

Posterior vero eisdem diei Actio transactionem continet obortæ controversiæ inter Photium Episcopum Tyri metropolis Primæ Phœniæ, & Eustathium Episcopum Berythi: eaque consignata Consulatu Marciani Imperatoris, die vero decimotertio Kalendas Novembris, nempe post dies tres a celebrata quarta, de qua egimus, Sessione. Quamobrem et si post quartum, non tamen sub quarta, quasi una eademque die habitata fuerit, ponenda est. Porro quod ad propositam in Synodo controversiam pertinet, res ita se habuit.

Antiquitus, secundum veterum per canones factam provinciarum distinctionem, Tyria Ecclesia præerat jure metropolis Primæ Phœniæ: Accidit autem ut Imperator pragmatica sanctione aliam fecerit ejus provinciæ divisionem, ex qua complures civitates, quæ subjacebant Tyriæ, sub Berythi Ecclesia ponerentur, nempe Byblos, Botys, Tripolis, Orthosias, Arias, & Antaradon. Huic autem divisioni cum minime Photius acquievisset, iudicium ea de re habitum est Constantinopoli coram Anatolio Episcopo Constantinopolitano, & aliis cum eo residentibus Episcopis; qui absentem Photium excommunicavit. Qui ut anathematis vinculo solveretur, licet invitus, iustus tamen subscripsit Synodali decreto de aucto jure Ecclesiæ Berythensis super nominatas Ecclesias.

XCVI.
Actio in
causa Tyriæ
dicentis.

XCVII.